

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: NATTEVAGT (1837)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "NATTEVAGT (1837)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 185.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-workid93965.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

NATTEVAGT (1837)

Naar Alting gaaer til Hvile
Hvad Dagen kaldte frem,
Naar alle Taager ile
Til deres dunkle Hjem,
Naar Solens Glimt sig fjerne,
Mens af hver Sky forladt
Den evig faste Stjerne
Staaer paa den stille Nat:

Da synker hen i Dvale
Hver Drøm, vi stige saae;
Den store Sandheds Tale
Vi kan igjen forstaae;
Vi kan igjen fornemme
Den Kraft, vi bæres af,
Den skjulte Aandestemme,
Hvis Røst os Tanker gav.

Og dybt i Sjælens Indre
Sig aabner da et Blik,
Hvis Flugt ei Skranker hindre,
Hvis Syn ei Grændser fik;
Med det vort Hjem vi skue,
Et større Fædreland
End denne lille Tue,
Som ei os holde kan.

Det Sørgeligste klinger
Harmonisk da og smukt,
Det Tungeste faaer Vinger
Til mægtig Himmelflugt,
Det Ringeste forsvarer
Sin Plads i Livets Krands,
Det Mørkeste sig klarer
I disse Straalers Glands.

186

Og i vor Aand sig sænker
Den store Fader-Aand,
Som løser alle Lænker,
Og bryder alle Baand;
Og naar de sidste falde,
Da føle vi medeet:
At Gud er Alt i Alle,
Og Alle kun er Eet.